

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 17 DECEMBRIE 1970¹
Spa SACE
împotriva
Ministerului de Finanțe al Republicii Italiene
(Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de președintele
Tribunalului din Brescia)
Cauza 33/70

În Cauza 33/70, având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE de către președintele tribunalului din Brescia, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

SPA SACE din Bergamo

și

MINISTERUL DE FINANȚE AL REPUBLICII ITALIENE,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 13 alineatul (2), din Tratatul de la Roma și a dispozițiilor Directivei 68/31 a Comisiei Comunităților Europene din 22 decembrie 1967 (JO 1968, L 12, p. 8),

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, A. M. Donner și A. Trabucchi, președinți de cameră, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars (raportor), P. Pescatore și H. Kutscher, judecători,

avocat general: K. Roemer

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

Motive

1. Întrucât, prin Hotărârea din 4 iulie 1970, primită la grefa Curții la 9 iulie 1970, președintele Tribunalului din Brescia a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, două întrebări privind interpretarea articolului 13 din Tratatul CEE și a Directivei 68/31 din 22 decembrie 1967 (JO 1968, L 12, p. 8);
2. întrucât prin prima întrebare se solicită Curții să se pronunțe dacă, în urma adoptării Directivei 68/31 din 22 decembrie 1967, dispozițiile articolului 13 alineatul (2) din

¹Limba de procedură: italiana.

Tratatul CEE sau, în orice caz, dispozițiile Directivei 68/31, sunt direct aplicabile în ordinea juridică internă a statului italian;

3. întrucât, în cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, se solicită Curții să se pronunțe, printre altele, cu privire la întrebarea dacă drepturi individuale, de care instanțele naționale trebuie să țină seama, au fost conferite persoanelor fizice începând cu 1 iulie 1968;
4. întrucât cele două întrebări sunt strâns legate și trebuie examinate împreună;
5. întrucât, în conformitate cu articolul 9 din Tratatul CEE, Comunitatea este fondată pe o uniune vamală care implică în special interzicerea perceperii între statele membre a drepturilor vamale și a tuturor taxelor cu efect echivalent;

întrucât, în temeiul articolului 13 alineatul (2) din tratat, taxele cu efect echivalent cu cel al drepturilor vamale la import, existente între statele membre, trebuie eliminate progresiv de către acestea în decursul perioadei de tranziție, etapele acestei eliminări fiind stabilite de către Comisie prin intermediul directivelor, orientându-se după normele prevăzute la articolul 14 din tratat pentru drepturile vamale propriu-zise și după directivele emise în această privință de către Consiliu

6. întrucât așa-numita Decizie de Accelerare 66/532 a Consiliului din 26 iulie 1966 (JO din 21.9.1966, p. 2971) privind punerea în aplicare a articolelor 14 și 235 din tratat a stabilit 1 iulie 1968 ca dată la care drepturile vamale trebuie eliminate în totalitate;
7. întrucât, pe baza acestei decizii, Comisia a adresat la 22 decembrie 1967 Republicii Italiene, în temeiul articolului 13 alineatul (2) din tratat, Directiva 68/31, conform căreia drepturile pentru servicii administrative percepute în Italia pentru mărfurile importate trebuiau eliminate treptat, în cazul importurilor provenind din celelalte state membre, astfel încât să fie total eliminate înainte de 1 iulie 1968;
8. întrucât rezultă din dosarul prezentat Curții că litigiul pendinte în fața instanței naționale privește în special întrebarea de a ști dacă, iar în cazul în care răspunsul este afirmativ, de la ce dată obligația impusă Republicii Italiene de a elimina drepturile pentru servicii administrative produce efecte directe;
9. întrucât articolul 13 alineatul (2) impune statelor membre obligația de a elimina treptat, „în cursul” perioadei de tranziție, taxele cu efect echivalent cu cel al unor drepturi vamale la import;

întrucât Comisiei îi revenea obligația de a stabili etapele în care aceste taxe urmau să fie eliminate în cursul perioadei de tranziție, rezultă totuși chiar din dispozițiile articolului 13 că aceste drepturi trebuiau oricum să fie eliminate în întregime, cel târziu la sfârșitul perioadei respective;

întrucât, de la sfârșitul acestei perioade, articolul 9 are efecte depline de sine stătător;

10. întrucât articolele 9 și 13 alineatul (2), coroborate împreună, prevăd, începând de la finalul perioadei de tranziție cel târziu, în ceea ce privește totalitatea taxelor cu efect echivalent cu cel al drepturilor vamale la import, o interdicție clară și precisă de a percepe respectivele taxe, care nu se supune niciunei rezerve din partea statelor de a-i subordona punerea sa în aplicare unui act pozitiv de drept intern sau unei intervenții a instituțiilor Comunității;

întrucât, prin însăși natura sa, această interdicție produce efecte directe în raporturile juridice dintre statele membre și resortisanții acestora;

întrucât, așadar, de la sfârșitul perioadei de tranziție, aceste dispoziții conferă resortisanților, în ceea ce privește totalitatea taxelor cu efect echivalent pe care le vizează, drepturi pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze;

11. întrucât articolul 13 alineatul (2) conferea Comisiei competența de a decide, înainte de sfârșitul perioadei de tranziție, desființarea taxelor cu efect echivalent desemnate de către aceasta și de a ordona eliminarea acestora prin intermediul directivelor, „în cursul” perioadei respective;
întrucât Comisia, făcând uz de această competență, ca urmare a Deciziei de Accelerare 66/532, a stabilit prin Directiva 68/31 data de 1 iulie 1968 ca dată până la care taxa menționată trebuia să fie complet eliminată;
12. întrucât rezultă din cele menționate că întrebarea președintelui Tribunalului din Brescia în ceea ce privește efectul direct al obligației privind eliminarea taxei italiene pentru servicii administrative vizează de fapt efectul combinat al articolelor 9 și 13 alineatul (2) din tratat, al Deciziei 66/532 și al Directivei 68/31;
13. întrucât efectul Directivei 68/31 trebuie apreciat în lumina tuturor acestor dispoziții;
întrucât în acest scop, nu se ia în considerare doar forma actului în cauză, ci și substanța și funcția sa în sistemul tratatului;
14. întrucât stabilirea de către Comisie, în aplicarea Deciziei 66/532, a unei date anterioare sfârșitului perioadei de tranziție nu a schimbat în niciun fel natura obligației impuse statelor membre prin articolele 9 și 13 alineatul (2);
întrucât această obligație este așadar capabilă de a produce efecte directe, astfel cum ar fi produs la finalul perioadei de tranziție;
15. întrucât Directiva 68/31, al cărei obiect este de a impune unui stat membru o dată limită pentru executarea unei obligații comunitare, nu privește doar raporturile dintre Comisie și acel stat, ci implică și consecințe juridice de care se pot prevala și celelalte state membre interesate de executarea sa și resortisanții atunci când, prin însăși natura sa, dispoziția care stabilește această obligație este direct aplicabilă, astfel cum sunt articolele 9 și 13 din tratat;
16. întrucât această interpretare se impune cu atât mai mult cu cât, prin Hotărârea Curții din 18 noiembrie 1970 s-a constatat că Republica Italiană își încălcase obligațiile care îi reveneau în temeiul tratatului, continuând să perceapă taxa respectivă după 1 iulie 1968;
17. întrucât, prin notificarea directivei în limba italiană, interesele destinatarului obligațiilor definite prin act - în cazul de față statul italian - sunt pe deplin protejate;
18. întrucât obligația de a elimina drepturile percepute pentru serviciile administrative, prevăzută de Directiva 68/31 a Comisiei din 22 decembrie 1967, coroborată cu articolele 9 și 13 alineatul (2) din tratat precum și cu Decizia Consiliului 66/532, produce efecte directe în relațiile dintre statul membru destinat al directivei și resortisanții săi și implică, în favoarea acestora, începând cu 1 iulie 1968, drepturi pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze.

Cu privire la cheltuieli

19. Întrucât cheltuielile efectuate de către Comisia Comunităților Europene și de către Guvernul Republicii Federale Germania, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări și întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului raportor;

după ascultarea observațiilor orale prezentate de părțile din acțiunea principală, de Guvernul Republicii Federale Germania și de Comisia Comunităților Europene;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 9, 13, 14, 177 și 235;

având în vedere Regulamentul nr. 1 al Consiliului CEE din 14 aprilie 1958;

având în vedere Directiva 68/31 a Comisiei CEE;

având în vedere Decizia 66/532 a Comisiei CEE;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene, în special articolul 20;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunității Economice Europene,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către președintele Tribunalului din Brescia, în conformitate cu hotărârea emisă de această instanță la 4 iulie 1970, hotărăște:

1) Articolul 13 alineatul (2) din tratat conferă resortisanților, începând cu ultima parte a perioadei de tranziție, în ceea ce privește totalitatea taxelor cu efect echivalent cu cel al drepturilor vamale la import, drepturi pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze;

2) Obligația de a elimina drepturile percepute pentru serviciile administrative, prevăzută de Directiva 68/31 a Comisiei din 22 decembrie 1967, coroborată cu articolele 9 și 13 alineatul (2) din tratat, precum și cu Decizia 66/532 a Consiliului, produce efecte directe în relațiile dintre statul membru destinat al directivei și resortisanții săi și conferă acestora, începând cu 1 iulie 1968, drepturi protejate de instanțele naționale.

Întocmită și pronunțată de Curte în ședință publică, Luxembourg, 17 decembrie 1970.

	Lecourt	Donner	Trabucchi
Monaco	Mertens de Wilmars	Pescatore	Kutscher

Luxembourg, 17 decembrie 1970.

Grefier

A. Van Houtte

Președinte

R. Lecourt